

Hồi Thứ Mười Chín

Thổ tiên hai lượt vào kim sa, Bạch Viên ba phen trộm tiên hạp.

Nói về Bạch Hạc lãnh câu tiên bài của Chưởng giáo lên tới núi Nhị Long, động Xích Tồng, kêu lớn rằng: "Trong động có người không?". Đồng Nhi giữ động, nghe kêu thì hỏi: "Tiên khách ở đâu đến, có việc chi chăng?". Bạch Hạc nói: "Ta vâng mạng Chưởng giáo tổ sư, có câu tiên bài đến đây, mở cửa cho mau". Đồng tử nói: "Xin sư huynh hãy chờ tôi vào bẩm cùng thầy tôi, sẽ ra nghinh tiếp". Nói dứt lời tuốt vào tam thanh điện bẩm rằng: "Nay có Bạch Hạc đồng tử ở ngoài động xưng rằng: "Có đâu tiên bài của ông Chưởng giáo đến". Huỳnh Thạch Công nghe nói, vội vàng bước ra nghinh tiếp, tới trước tiên bài cúi lạy, nói: "Đệ tử chúc cho Chưởng giáo, thánh thọ vô cương". Nói rồi hai tay tiếp lên tiên bài, giơ lên cao đem vào tam bửu điện rồi ra mắt Bạch Hạc đồng tử, Huỳnh Thạch Công hỏi: "Chẳng hay câu tiên bài của Chưởng giáo đến, có việc chi vậy?".

Bạch Hạc bèn đem việc Nam Cực muốn cứu Tôn Tẫn, nên cầu thỉnh đạo hữu xuống núi, đồng phá trận tru tiên. Huỳnh Thạch Công nghe rồi ngẫm nghĩ một hồi, lấy làm khó lắm, muốn đi e thân nhiễm hồng trần, sanh lòng phạm tục, còn không đi, thì khó lời từ chối, túng phải đem ít vật bửu bối tùy thân, cùng Bạch Hạc bước ra khỏi động. Huỳnh Thạch Công thót lên kim mao khổng, bay bổng trên không, Bạch Hạc cũng cỡi kim quang nhắm Yên Sơn thẳng tới, giây phút đến dinh Yên, hai người xuống mây, quân sĩ xem thấy chạy vào thông báo, chiêu Vương hỏi Lão Tổ rằng: "Chẳng hay người cùng Bạch Hạc đồng tử đến đó là ai?". Nam Cực nói: "Núi Nhị Long đường gần, có khi Huỳnh Thạch Công đến". Chiêu Vương nghe nói, lật đặt dẫn bá quan ra dinh tiếp, rước Huỳnh Thạch Công vào trướng, ra mắt Nam Cực xong rồi, đang bàn luận việc trận tru tiên rất hung ác, xảy thấy dưới đất chun lên một người, mình mặc áo bát quái thêu bông kim tuyến, chân đi giày vô ưu, mặt như huỳnh đơn, râu ria xồm xoàm, vỗ tay cười lớn lên rằng: "Sư thúc, người là người Bát bửu kim thân hay sao, mà chẳng sợ nhiễm sát khí hồng trần". Nam Cực coi kỹ lại là Thổ Hành Sơn thì cười nói: "Bần đạo chẳng khứng một mình xông nơi sát khí, nên làm cho liên lụy đến mấy vị". Thổ Hành Tôn vội vàng bước tới, lạy ra mắt Nam Cực, cùng Vương Thuyền rồi hỏi: "Vậy chỗ Lý trưởng tiên chưa đến hay sao?". Nam Cực nói: "Chưa đến". Vừa nói dứt lời, thì Lý Trưởng My cùng Bạch Viên, vừa vào tới trướng, các vị tiên gia đều đãi chúng tiên, chúng tiên chẳng qua vì lòng chứng chiếu

mà thôi, giây phút tiệc tan, Nam Cực nói: "Hôm nay hiền vương mời các vị đến đây, hơn vì Tôn Tần năm nạn chưa mãn, nên mắc tai ương, nay Ngụy Thiên Dân vây tại giữa trận, và Tôn Tần ngày sau vào bậc thiên tiên, tôi há khoanh tay ngồi ngó hay sao? . Bởi thế cho nên tôi không phải xuống đây, khi hôm qua tôi cùng Bạch Viên lên xem trận thế, thấy bọn ngụy Thiên Dân sát hại sanh linh rất nhiều, bày ra cái trận ấy chúng nó ắt phải chết dưới ngũ lôi, bốn cửa có bửu bối, song cũng chẳng khó chi, duy có kim sa là vật báu của Phật, phải mất công một chút, vậy có vị chơn hơn nào chẳng nài khó nhọc, đi đến Tây phương cực lạc thế giới, dâng cầu Phật tổ Như Lai, mượn bình bát vu, châu hột kim sa, thì phá trận ấy dễ như trở bàn tay". Bạch Viên nghe nói, bước tới quỳ xuống nói với Đệ tử xin đi". Nam Cực rất mừng, nói: "Người khứng lòng chịu nhọc, thì xong lắm". Bèn nói với Chiêu Vương viết một tờ biểu văn cho Bạch Viên qua phương Tây cầu Phật, Bạch Viên vội vàng tiếp biểu văn giắt vào lưng, từ biệt chúng tiên, cỡi kim quang nhắm hướng Tây phương thẳng đến, chưa đầy một khắc ra xem thấy núi Linh Sơn, xuống mây đi bộ, thấy một tòa Lô âm, rất nên xinh tốt.

Trong đền rực rỡ chiếu hào quang,
 Làm những lưu ly hổ phách xoàn,
 Vội vội lâu đài cao mấy trượng,
 Phật môn rộng rãi biết muôn ngàn.

Bạch Viên đi tới cửa núi, xem thấy Kim Cang giữ cửa, liền bước đến cúi đầu, bày tỏ căn do. Kim Cang bảo ở đây chờ lệnh, bèn trở vào, giây phút ra kêu rằng: "Bạch Viên, hãy theo ta vào điện. Bạch Viên theo sau, đến Đại Hùng bửu điện, xem thấy hào quang sáng chói, rực rỡ muôn đường, vội vàng quỳ xuống, bẩm rằng: "Đệ tử là Bạch Viên, lạy ra mắt". Như Lai hỏi: "Vậy chớ Nam Cực tiên ông sai người đến có việc chi?". Bạch Viên bày tỏ các việc sự tình, và rút tờ ai biểu, sẽ tương cội rễ". A Nang Tôn giả tiếp lấy biểu văn, trải trên hương án, Như Lai rọi mắt ghé xem, vỗ tay nói rằng: "Lành vậy thay, Tần Thủy Hoàng gồm sáu nước, ấy là thiên vận xoay vần, vả lại có điệp văn Tây phương của ta, và sắc chỉ Ngọc Hoàng, Tôn Tần lẽ nào không biết, khổ gì mà thường xuống hồng trần, tự chiêu tai họa, thôi để ta coi đại số thế nào?". Bèn suy xét vị lai, giây phút rõ biết nói với Bạch Viên rằng: "Người hãy về nói với Nam Cực tiên ông rằng: "Tôn Tần tuy mạng trung hữu cứu, song nạn người chưa mãn, khó ra khỏi trận, vả bình bát vu ấy là vật báu của Phật, có lẽ đâu khinh cho mượn, chờ đến trong năm ngày, thì có Hộ pháp già lam, qua Đông thổ châu kim sa về". Bạch Viên nghe nói, lạy tạ Phật tổ, ra khỏi chùa Lô âm, cỡi kim quang bay về Dịch Châu, vào dinh ra mắt Nam Cực, đem những lời Như Lai nói, mà tỏ lại cho Nam Cực nghe, chúng tiên ghe nói cả mừng, Nam Cực nói: "Tôn Tần bị khốn trong trận, nay bốn ngày tôi tưởng ở trong trận kim sa, chẳng phải tầm thường, chi bằng đem cho nó hườn linh đơn, thì bình yên vô hại". Bèn kêu Thổ Sơn chân nhân, nói: "Chuyện này người đi chắcặng". Rồi lấy ra một hườn linh đơn, trao

cho Thổ Hành Tôn, Hành Tôn lãnh mạng cơ giò chun mất, chẳng thấy hình dạng, cả dinh bá quan văn võ, thấy đều khen ngợi. Thổ Hành Tôn vệt đất đi mau như tên bắn, nhắm hằm tru tiên tuốt đến, lòng trông đến đó, đặt trao thuốc linh đơn, thăm nghe hư thiệt, đang chạy thẳng chẳng đề phòng thành linh đưng đầu té ngửa, mở mắt xem coi, bốn phía cứng như vách đá, chạy vòng xung quanh, không có đường vô, trong lòng buồn bức, chẳng vui, ngẫm nghĩ một hồi, nói: "Thôi mình chớ ở đây làm chi cho mất công, sẽ trở về sinh sẽ toan liệu". Bèn trở lại đường cũ chun ra, về đến trưởng Nam Cực xem thấy hỏi: "Kiết hung thế nào". Thổ Hành Tôn nói: "Không xong việc chi cả, nguyên xung quanh cái hằm ấy, đều những kim sa, cứng như vách đá, nên vào không đặt". Thổ Hành Tôn nói: "Sư thúc chớ lo lường, để tôi về Phi Long động, thì chắc có phép mà vào hằm ấy chớ chẳng khó chi". Nam Cực cho chóng. Thổ Hành Tôn nói: "Sư thúc chớ lo lường, để tôi về Phi Long động, thì chắc có phép mà vào hằm ấy chớ chẳng khó chi". Nam Cực nghe nói rất mừng, dặn dò hành Tôn, có đi thì đi cho mau, về cho chóng. Thổ Hành Tôn nói: "Sư thúc chớ lo". Bèn chun xuống đất, tuốt lên Phi Long động, giây phút đến động, chun lên gõ cửa, kêu rằng: "Sư đệ mở cửa cho mau, có tôi đến đây". Đồng Nhi mở cửa bước ra, xem thấy cười rằng: "Quả thiệt sư huynh đã đến, sư phụ ở trên điện, bảo tôi mở cửa mức nước, và nói có anh đến, quả thiệt chẳng sai". Thổ Hành Tôn không rảnh đáp lại, tuốt vào đại điện, quỳ xuống bẩm rằng: "Sư phụ, đệ tử lạy ra mắt". Vốn ông Cù Lưu Tôn này, đời Tam Hoàng hắc đạo thành tiên, phép lực vô cùng, lòng động biết trước, cùng với Nam Cực là bọn học trò của ông Ngươn Thủy thiên tôn.

Lúc ấy lão tổ ngồi trên điện cười nói: "Thổ Hành Tôn sao người không ở trong động tu hành, lại xuống núi đi làm thế công chuyện cho người như vậy, người tới việc gì ta đã biết hết". Bèn dạy đồng nhi vào sau động, lấy một lá bùa, trong cái hộp đá, mà đem đây, đồng tử vâng mạng, lấy ra một đạo linh phù. Lão tổ trao cho Thổ Hành Tôn dặn rằng: "Người lấy lá bùa này dán trên đầu, và ta dạy cho người bốn chữ chơn ngôn, thì vào đặt kim sa". Hành Tôn cúi vâng nghe mấy lời dạy bảo, rồi lạy từ sư phụ ra khỏi động, chun vào đất đi như bay, về tới dinh Yên chun lên ra mắt Nam Cực, đem việc thầy cho bùa và dạy phù chút thuật lại một hồi. Nam Cực trao linh đơn cho Thổ Hành Tôn, hành Tôn dán bùa trên đầu, chun tuốt xuống đất, thẳng tới kim sa niệm bốn chữ chơn ngôn, chun qua dễ như rỗng ràng vào động, xem thấy Tôn Tẩn ở giữa hằm, ngồi cúi đầu dưỡng khí định thần. Thổ Hành Tôn tới trước kêu rằng: "Liểu nhứt chơn nhơn". Tôn Tẩn nghe có người kêu, mở mắt nhìn biết Thổ Hành Tôn, liền vội vàng đứng dậy, cúi đầu hỏi rằng: "Lão tổ đi đâu mà đến chốn này?". Thổ Hành Tôn cười nói: "Người chẳng biết hay sao, nay có Chưởng giáo cùng sư thúc của người, và các tiên ông đều đến phụ giúp, sai ta đem linh đơn cho người bảo hộ thân, rồi cùng chúng tiên ở ngoài phá trận". Tôn Tẩn nghe nói, cúi đầu lạy, hai hàng nước mắt nhỏ sa nói: "Tôi là Tôn Tẩn, mỗi khi gặp nguy nan, đều mong chờ

Chưởng giáo tổ sư cứu giúp, cảm đội ơn sâu, xin lão tổ về dinh bẩm với Chưởng giáo rằng: Tôi ở trong kim sa cúi lạy chúng tiên ông, cùng sư phụ, sư thúc tôi, nếu tôi ra khỏi trận rồi thì phụng linh cứu cha anh tôi lên núi cao, mai táng xong việc, tôi trở về Thiên Thai, quyết chẳng xuống hồng trần nữa". Thổ Hành Tôn nghe rồi nói: "Tôn Bá Linh người hãy chịu phiếnngôi đây, đừng tôi trở về". Tôn Tần lật đặt nắm lại nói: "Xin Chưởng giáo Nam Cực rằng: "Trên pháp đài có một cái hộp trang tiên, trong hộp ấy nhốt vì sao bốn mạng của tôi, xin Chưởng giáo trước sai Bạch Viên, trộm cái hộp ấy thả sao bốn mạng tôi trở về, dấu phá trận có chậm trễ đi nữa, thì mạng tôi ắt chẳng hề chi". Thổ Hành Tôn nói: "Người hãy an lòng ở lại đừng tôi trở về, tôi cùng đem hết mọi lời mà tỏ cùng Chưởng giáo". Nói rồi chun khỏi kim sa, vệt đất chạy về dinh Yên chun lên, Nam Cực xem thấy hỏi: "Tôn Tần tánh mạng thế nào?". Thổ Hành Tôn nói: "Trong hầm kim sa tuy rằng lợi hại, song tánh Tôn Tần cũng chẳng hề chi". Và đem lời Tôn Tần dặn dò, mà tỏ hết cho Nam Cực nghe, Nam Cực kêu Bạch Viên dạy rằng: "Người phải lập tức vào trận một lần, và có Thái Bạch kim tinh gìn giữ cái hộp trang tiên, nên khó hạ thủ (lấy trộm) phen này vào trộm phải có cây quạt nga mi đừng tôi quạt lui Kim tinh, thì mới trộm cái hộp ấy được". Nam Cực bèn trao cây quạt nga mi cho Bạch Viên.

Bạch Viên hai tay tiếp lấy, ra khỏi dinh, bay thẳng tới trận xuống trên pháp đài, nhắm ngay Thái Bạch quạt luôn ba cái, Kim tinh thối lui. Bạch Viên bay đáp trên hộp trang tiên viết sáu chữ Lão quân sắc lệnh tốc khai, ngõ là giờ hộp ra được, nào hay cứng như mọc rễ, trong ðng bắn loạn, làm phép ẩn thân, trở xuống pháp đài, nghĩ thầm rằng: "Cái hộp trang tiên này chắc có vật chi yểm trấn, nếu không vậy, tại làm sao viết mấy chữ bùa giờ ra không được". Ý muốn trở lên xem coi cho mình bạch, ngặt vì Thái Bạch Kim tinh, đã trở lại chỗ cũ rồi, muốn quạt nữa, song e tiết lậu cơ mưu, nghĩ rồi bay trở về dinh, bẩm hết các việc, Nam Cực nói: "Có lý nào mà cổ quái như thế, Vương Thuyền người đoán coi, vì có chi vậy?". Vương Thuyền lần tay suy tính nói: "Trên hộp ấy có kim sa giăng dây, nên mở ra không được, song hôm nay vua Tần vào trận, gỡ cái hộp trang tiên ra coi, thì sao bốn mạng Tôn Tần được trở về trời, ấy là cái điềm rất tốt". Nam Cực nói: "Hay lắm, hay lắm, phải làm như vậy". Bèn kêu Bạch Viên lại gần kề tai nói nhỏ, Bạch Viên lãnh pháp bửu ra dinh đi tuốt, Nam Cực kêu Văn Thông dặn rằng: "Người phải làm như vậy, như vậy". Văn Thông vâng mạng, lật đặt trở về dinh mình, truyền lệnh đánh trống, chúng tướng các dinh nai nịt vào trống, đứng phân hai hàng, Khoái Văn Thông lên trống, chúng tướng vòng tay hỏi: "Sư huynh đánh trống có việc quân tình chi chẳng?". Văn Thông vòng tay nói: "Tôi vâng mạng Chưởng giáo, nhóm chúng tướng mà nghe lệnh". Khoái Văn Thông kêu lớn rằng: "Tôn tướng quân hãy lãnh năm trăm binh ra phía đông cách dinh Vương Tiễn năm dặm, hễ thấy trong trận có kim quang bay lên, thì tức tốc kéo binh đến dinh Tần, hễ trống thanh thế, chẳng nên vào trận, hễ nghe

tiếng chiêng thì rút binh trở về". Tôn Yên lãnh mạng lui ra, bèn dạy Triển Đắc Năng dẫn năm trăm binh, ra phía nam ngoài dinh Tần đồn binh nơi ấy, hễ thấy kim quang xẹt lên trời, thì la hét đánh phía ngoài dinh, chẳng nên vào trận, hễ nghe tiếng chiêng liền thu binh trở lại và sai Triển Đắc Thắng dẫn năm trăm binh, giả cướp dinh Tần nơi phía bắc, hễ thấy kim quang thì tới nghe tiếng chiêng lui về, chẳng được tham công đánh vào trận nó. Lại sai Giải Tính kéo năm trăm nhơn mã cướp đánh phía tây, hễ thấy kim quang thì la ó lên, nghe tiếng chiêng kịp thu binh về, các tướng lãnh mạng, dẫn binh ra đi.

Nói về Ngụy Thiên Dân đến giờ tý ngọ, vào trận dùng kim sa liệng đánh Tôn Tần, còn các giờ khác, thì ở trong dinh cùng Thủy Hoàng đàm luận: Ngày kia Thủy Hoàng hỏi Thiên Dân rằng: "Tôn Tần bị nhốt trong trận đã bốn ngày rồi, chẳng biết nó đã chết hay chưa?". Thiên Dân nói: "Hồn Tôn Tần tôi thu vào trong hộp báu, chưa qua bảy ngày bốn mạng tính phải dứt, ngày mai ắt chết trong kim sa". Thủy Hoàng nói: "Trẫm nghe Tôn Tần là người đại la thần tiên, tài phép quăng đại, nay ra không khỏi kim sa, chẳng biết kim sa hóa ra Thổ sơn thế nào? Trẫm muốn vào trận xem coi, chẳng biết nên chăng?". Vốn Thiên Dân đã sẵn lòng, muốn Thủy Hoàng vào trận, cho rõ tài thủ đoạn của mình, Thủy Hoàng cả mừng, truyền chỉ thắng ngựa, còn Ngụy Thiên Dân cỡi mai huê lộc, hai người ra khỏi cửa dinh, nhắm phía đông trận tru tiên thẳng tới, đi đến vòng ngoài thì có Vương Tiễn nghinh tiếp, Thủy Hoàng truyền chỉ Điện tây hầu, chẳng cần phải đi bảo giá làm chi, hãy giữ phần đất là việc trọng, qua khỏi dinh bàn, vào đến cửa trụ tiên, Thủy Hoàng xem thấy bốn hướng tám phương, âm phong phảng phất, khí lạnh lạ lùng, ngó lên xảy thấy hào quang rực rỡ, chói sáng ngời ngời, giữa trung ương có tòa pháp đài, trên đài cặm cờ giấy phát phơ, lại có vài mươi quân sĩ, kêu tên Tôn Tần, hai người đi đến dưới đài, Thiên Dân nhường cho Thủy Hoàng đi trước, mình xuống huê lộc theo sau, Thủy Hoàng bước lên, thấy cái hộp trang tiên, thì hỏi: "Cái hộp này để dùng làm chi?". Thiên Dân nói: "Cái đó để nhốt vì sao bốn mạng của Tôn Tần". Thủy Hoàng lại gần xem kỹ, thấy trên nắp có bùa niêm phong thì hỏi: "Trong ấy quả có vì sao chăng?". Thiên Dân nói: "Trong đó có hình Tôn Tần bằng đất, cái sao bốn mạng cũng ở trong hình đất". Thủy Hoàng nói: "Trẫm muốn coi thử ra thế nào?". Thiên Dân nghe nói, miệng niệm chơn ngôn, giở hộp kim sa, gỡ bùa thái sơn, giở nắp hộp ra, Thủy Hoàng lại gần, coi kỹ thấy một hình bình nhơn bằng đất, lớn chừng ba tấc, mặt mày giống in Tôn Tần chẳng sai, trên đầu có dạng sáng chói, Thiên Dân ngó thấy sáng cả kinh, tưởng thầm rằng: "Rất lợi hại cho thằng cụt, có khi nó ở dưới hầm làm phép gì đó, nên chưa chết".

Nói về Bạch Viên vâng lời Nam Cực đến pháp đài dùng phép ẩn thân, xem thấy rõ ràng Ngụy Thiên Dân giở hộp trang tiên vôi vàng lấy thái cực đồ của ông Nam Cực giở ra, tức thì kim quang sáng ngời, đỏ như cục lửa, bay bổng trên không.

Lúc ấy bốn tướng bên Yên ở ngoài trận, xem thấy kim quang bay lên, nhắm dinh Tần xông vào, Thủy Hoàng nghe ngoài dinh pháo nổ rền trời, tiếng la chẳng dứt, thất kinh nói: "Không xong rồi, binh Yên đến phá trận đó, phải đi cho mau". Thiên Dân rộn ràng không tính được việc chi, lật đật lấy nắp hộp, chẳng kịp niêm phong niêm chú, phò Thủy Hoàng trở xuống pháp đài. Bạch Viên xem thấy, lòng rất vui mừng, vôi vàng bước tới, quạt lui Kim tinh, viết sáu chữ lão quân sắc lệnh tốc khai, giở nắp hộp ra, nhẹ tay lấy cái hình đất, rồi nhỏ một cái lông đầu, bỏ trong hộp, thổi hơi tiên khí, tức thì biến hình Tôn Tẫn bằng đất thế vào, lật đật bước xuống pháp đài, chạy qua Đông nam, được bảy bước, đứng dựng chân chữ bát đọc chú ẩn tính (che sao bốn mạng) rồi gói hình đất trong thái cực đồ, cỡi mây về dinh.

Nói về bốn tướng bên Yên, giống trống phát cờ la hét vang rân giả tới phá dinh Tần, chúng tướng bên Tần lật đật dẫn binh ngăn cự, binh Yên chẳng dám tới trước cứ ở xa xa đánh trống la hét, muôn tên bắn vãi, binh Tần lấy bia đỡ tên, kêu binh cung thủ ráp tên bắn vãi, binh Tần lấy bia ra đỡ tên, kêu binh cung thủ ráp tên bắn lại, còn Bạch Viên vào trường đem cái hình đất giao cho Nam Cực, Nam Cực miệng niệm chơn ngôn, lấy tay vỗ trên đầu cái hình đất, nạt rằng: "Tính quang cao không trở về, còn đợi chừng nào?". Tức thì trên đầu cái hình đất, xông ra một lần hào quang, bay tuốt lên trời, Nam Cực dạy Bạch Yên ra trận đánh chiêng thâm binh, binh tướng bên Yên nghe trong dinh mình đánh chiêng, đều kéo binh trở về, Chiêu Vương thấy Bạch Viên trộm được hộp trang tiên, thì nói với Nam Cực rằng: "Hộp trang tiên đã lấy rồi, xin lão tổ toan mưu phá trận". Nam Cực nói: "Hãy còn kiếm bốn món trấn vật, rồi sau mới phá được trận ấy". Vừa lúc Khoái Văn Thông dất bốn tướng, vào tướng phục lệnh. Nam Cực nói: "Chư vị tướng quân chớ nài khó nhọc, tôi có ba lá thiệp này, vậy ba vị tướng quân mỗi người lãnh một lá chia nhau ra đi, khỏi dinh năm dặm giở coi theo trong lá thiệp mà làm, chẳng được trái lệnh". Ba tướng lãnh thiệp ra đi, Nam Cực lấy một lá thiệp, kêu Văn Thông dạy rằng: "Người hãy giao ấn lệnh cho thiệp, này, và ta cho người một lá Tôn Yên thay thế, người lãnh thiệp này, và ta cho người một lá bùa thần hành dán nơi bắp vế chấy tới nơi Hàng, sẽ giở lá thiệp ra coi mà lấy vật ấy đem về cho, chẳng được chậm trễ". Văn Thông vôi vàng lãnh thần phù, ra dinh dán trên bắp vế, tức thì đi như tên bắn, nhắm nước hàng thẳng tới.

Lúc ấy Xích My nói với Nam Cực rằng: "Tôi tưởng lại bọn Ngụy Thiên Dân, đều thuộc về hạ giáo (là học trò ở dưới tay mình) chẳng dùng câu tiên bài bắt nó tới, mà

dạy nó bãi trận, thì chẳng hay hơn". Nam Cực nói: "Tôi há chẳng biết biết sao, nhưn đời thất quốc phá trận âm hồn, đánh Huỳnh Thúc Đường, các động ai ai cũng đều nghe tiếng, nếu nay đời nó không tới, như vậy có phải là làm cho người chê cười mình chẳng?". Chúng tiên nghe nói lẳng lặng làm thinh.

Nói về Ngụy Thiên Dân bảo hộ Thủy Hoàng về dinh, đến nơi thì binh Yên lui hết, bèn trở vào trận, lên pháp đài, giở hộp trang tiên ra coi, thấy trên đầu cái hình đất còn chói sáng như khi trước, trong lòng rất mừng, bèn dùng phu chú niệm phong, không dè Bạch Viên hóa cái hình giả mà để đó.

Lúc ấy vừa chạng vạng, Thiên Dân lên đài, ngồi chờ qua giờ ty, dặng có dùng kim sa mà liệng Tôn Tẫn, bỗng quay đầu ngó thấy ngoài dinh, chiếu sáng đỏ trời trong lòng cả nghi, vội vàng xuống đài ra ngoài trận, ngược mặt lên xem, thấy bên dinh Tẫn năm sáu đạo hào quang xông lên sáng rỡ, bèn ngó trên trời, thấy sao bốn mạng Tôn Tẫn ở bên sông thiên hà, sáng chói rõ ràng, trong lòng cả kinh, lật đặt lần tay đoán coi nói: "Không xong, Nam Cực xuống núi rồi". Trong lòng vừa giận vừa sợ, vội vàng vào trận mời Tẫn, Châu, Kim, Huỳnh, bốn vị đạo nhưn tới nơi nói: "Liệt vị đạo hữu ôi, không xong rồi, nay có Triều tiên động, Chưởng giáo xuống cứu Tôn Tẫn, bọn ta phải giữ gìn cho lắm". Chúng tiên nghe nói cả kinh hỏi vì sao biết được Thiên Dân nói: "Liệt vị hãy coi nơi dinh Yên, hào quang ánh trời, còn bên sông Thiên hà không phải là sao bốn mạng của Tôn Tẫn đó sao? Ta đoán quẻ biết là Nam Cực sai Nhạn Sầu Giáng Bạch Viên đến ăn trộm, nó tuy biết trộm, ta cũng biết câu, để ta câu một lần nữa coi nó làm sao mà trộm được cho biết". Bốn người ngó qua dinh Yên, thấy mây tốt phủ giăng, hào quang sáng rõ biết là Chưởng giáo ở đó, người người đều thất kinh, nói với nhau rằng: "Chưởng giáo xuống núi ất trận này liệu khó giữ dặng, biết làm sao bây giờ". Ngụy Thiên Dân nói: "Nhứt bất tố, nhị bất hữu, chưởng giáo tuy có thần thông quảng đại, cũng chẳng dám trái trời đâu". Châu Tẫn, Kim, Huỳnh nói: "Tuy sư huynh nói làm vậy chớ phép lực bọn ta không phải là tay đối thủ với người". Ngụy Thiên Dân nói: "Để mặc tôi toan liệu, các người chớ lo, giữ gìn cho cẩn thận mà thôi". Bốn người đều trở ra trấn giữ.

Lúc ấy Ngụy Thiên Dân miệng tuy nói vậy, trong lòng lo sợ chẳng yên, ý muốn bãi trận thả Tôn Tẫn về ngắt lòng chẳng chịu còn muốn cùng nam Cực chống trả, lại sợ mình không phải là địch thủ, nghĩ đi nghĩ lại tới lui hai lẽ khó phân, bèn thở dài một tiếng nói: "Chẳng dè mấy trăm năm tu luyện, hôm nay đều thả dòng sông". Nghĩ rồi bèn nổi xung lên, đem kim sa liệng đánh Tôn Tẫn.